

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV-49748-12/KM-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č. j. 11 Ad 13/2015 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ředitel odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015, č. j. OSZ-148297-6/M-Pa-2015, zastavil žalobci podle § 167 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) s účinností od 28. 2. 2015 výplatu výsluhového příspěvku.

[2] Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV-49748-12/KM-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud se ztotožnil s výkladem použitých ustanovení zákona o služebním poměru tak, jak jej provedly správní

orgány obou stupňů. Žalobcem vytýkané vady nezákonnosti napadeného rozhodnutí přitom neshledal.

[4] Městský soud konstatoval, že výplata výsluhového příspěvku byla žalobci zastavena z toho důvodu, že trestní řízení, které proti němu bylo vedeno v době skončení služebního poměru, a které bylo pravomocně ukončeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014, zastavením trestního stíhání, se po dovolání nejvyššího státního zástupce vlivem zrušujícího usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014 -54, znovu dostalo do fáze řízení před Městským soudem v Praze (odvolací řízení). V „obnoveném" odvolacím řízení Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 7 To 87/2014, potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5 T 89/2012, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 a odstavec 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném do dne 30. 11. 2011 (dále jen „trestní zákoník").

[5] Městský soud poukázal na cíl § 157 zákona o služebním poměru, kterým je zamezení *„tomu, aby měl nárok na výsluhový příspěvek příslušník, který se dopustil úmyslného trestného činu během trvání služebního poměru a proti kterému bylo či je v době skončení služebního poměru vedeno trestní řízení nebo ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto."* Uvedl také, že zákon o služebním poměru *„vylučuje nárok na výplatu výsluhového příspěvku v případě, kdy byl příslušník propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru pro takové jednání, které následně vedlo k jeho pravomocnému odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně."* Městský soud proto uzavřel, že výplata výsluhového příspěvku byla žalobci dne 28. 2. 2015 oprávněně zastavena, aniž by došlo ze strany správních orgánů k porušení právních předpisů či nesprávnému posouzení rozhodné právní otázky. Jelikož byl žalobce na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebyly v jeho případě splněny podmínky § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru pro další výplatu výsluhového příspěvku.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel") brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."); navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel namítal, že právní úprava služebního poměru neobsahuje ustanovení, které by správním orgánům umožňovalo rozhodnout o zastavení výplaty výsluhového příspěvku. Stěžovatel si je vědom skutečnosti, že Nejvyšší soud zrušil usnesení o zastavení jeho trestního stíhání. Věc se proto znovu dostala do fáze, kdy o vině a trestu stěžovatele rozhodoval městský soud. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že zákon o služebním poměru neposkytuje v tomto případě správním orgánům možnost, zastavit výplatu výsluhového příspěvku, pokud byl tento příspěvek již jednou rozhodnutím pravomocně přiznán a toto rozhodnutí nebylo zrušeno.

[8] Podle názoru stěžovatele nelze výplatu výsluhového příspěvku zastavit na základě § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru, na nějž odkazoval žalovaný i městský soud, jelikož zmíněné ustanovení se vztahuje pouze na případy, kdy nárok na výsluhový příspěvek příslušníkovi vůbec nevznikne z důvodů uvedených v § 157 písm. c) a d) zákona o služebním poměru, a proto dochází i k „odložení“ výplaty výsluhového příspěvku do doby skončení trestního řízení.

[9] Stěžovatel poukazoval na skutečnost, že v projednávané věci není sporná otázka nároku na výsluhový příspěvek, ale otázka nároku na jeho výplatu. Městský soud v napadeném rozsudku tyto dvě otázky podle stěžovatele nerozlišuje, což stěžovatel považuje za chybné. Žalovaný ani městský soud podle stěžovatele nevypořádali jeho námitku, podle níž existuje rozpor mezi rozhodnutím o nároku na výsluhový příspěvek a stavem, kdy výplata příspěvku je zastavena na základě rozhodnutí, které nemá oporu v zákoně. Stěžovatel má za to, že pokud mu správní orgány hodlaly výsluhový příspěvek odejmout, měly ve smyslu § 157 zákona o služebním poměru rozhodnout o tom, že stěžovateli nárok na výsluhový příspěvek zanikl, nikoli pouze zastavit jeho výplatu. Tímto postupem správních orgánů byl podle stěžovatele „zakonzervován“ absurdní stav, kdy stěžovateli sice byl přiznán výsluhový příspěvek, ale jeho výplata byla zastavena, aniž by bylo rozhodnuto o zániku nároku na něj.

IV.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku a navrhl kasační stížnost zamítnout. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 7 To 87/2014 pravomocně uznán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 a odst. 3 písm. b) trestního zákona, kterého se dopustil během trvání služebního poměru. Uvedl, že z toho důvodu v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky stanovené v § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru pro další výplatu výsluhového příspěvku, a proto byla výplata zastavena. Žalovaný poukázal také na § 157 zákona o služebním poměru, jehož cílem je zamezení tomu, *„aby měl nárok na výsluhový příspěvek příslušník, který se dopustil úmyslného trestného činu během trvání služebního poměru a proti kterému bylo či je v době skončení služebního poměru vedeno trestní řízení nebo ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto.“*

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel předně namítal, že žalovaný a městský soud opomněli vypořádat jeho námitku, podle níž existuje rozpor mezi rozhodnutím o nároku na výsluhový příspěvek a stavem, kdy tento příspěvek není vyplácen na základě rozhodnutí, které podle jeho názoru nemá oporu v zákoně. Tato námitka stěžovatele podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je podle Nejvyššího správního soudu dílem nepřípustná a dílem nedůvodná. Jelikož stěžovatel námitku spočívající v nedostatku odůvodnění napadeného

rozhodnutí uplatnil teprve v kasační stížnosti, nikoli již v řízení před městským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo, je tato námitka v kasačním řízení ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se s posledně uvedenou námitkou nevypořádal ani městský soud. Tuto námitku posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý dílčí argument účastníka řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Dle názoru Ústavního soudu „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017 - 39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Azs 217/2017 - 20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, či ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30. Městský soud dostatečně srozumitelně vysvětlil, proč považoval napadené rozhodnutí za zákonné. Oporu pro vydání napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, shledal v § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru (viz strana 7 napadeného rozsudku). Městský soud v intencích shora uvedené judikatury Ústavního soudu na stěžovatelovy žalobní námitky reagoval vlastní ucelenou argumentací, což považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné.

[15] Stěžovatel dále v nyní projednávané věci učinil spornou otázku, zda správní orgány mohly vydat rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku, který mu byl předtím přiznán pravomocným rozhodnutím.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve pro přehlednost rekapituluje pro věc významné skutečnosti. Státní zástupce usnesením ze dne 30. 7. 2011, č. j. SV 23/2011 - 18, zahájil trestní stíhání stěžovatele pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a pro zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2011, sp. zn. 769/2011, rozhodl o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru z důvodu zahájení trestního stíhání stěžovatele pro výše uvedené trestné činy. Služební poměr stěžovateli skončil dnem doručení rozhodnutí o propuštění, tj. dnem 10. 8. 2011.

[17] Usnesením ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014, Městský soud v Praze zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5 T 89/2012, a trestní stíhání stěžovatele zastavil. Na to správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 12. 8. 2014, č. j. OSZ-148297-2/Z-Že-2014, rozhodl tak, že stěžovateli přiznal od 11. 8. 2011 výsluhový příspěvek ve výši 8.145 Kč, od 1. 1. 2012 ve výši 8.211 Kč, od 1. 1. 2013 ve výši 8.248 Kč, od 1. 1. 2014 ve výši 8.265 Kč.

[18] K dovolání nejvyššího státního zástupce Nejvyšší soud usnesením ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014 - 54, zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014, o zastavení trestního stíhání stěžovatele a přikázal mu, aby v potřebném rozsahu věc znovu projednal a rozhodl.

[19] Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015, č. j. OSZ-148297-6/M-Pa-2015, zastavil žalobci podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru s účinností od 28. 2. 2015 výplatu výsluhového příspěvku. Své rozhodnutí odůvodnil skutečností, že po zrušení pravomocného trestního rozsudku Nejvyšším soudem byla trestní věc stěžovatele opět projednávána u Městského soudu v Praze, tj. trestní řízení se dostalo zpět do fáze před pravomocným rozhodnutím o vině a trestu, a proto stěžovatel nesplňoval podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[20] Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, *„[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru“*.

[21] Podle § 157 písm. c) zákona o služebním poměru, *„[b]ývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, má nárok na výsluhový příspěvek; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) a je následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně“*.

[22] Podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru, *„[b]ývalému příslušníkovi, jehož služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení, se odchodné a výsluhový příspěvek vyplatí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.“*

[23] Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že vůči stěžovateli bylo v době jeho propuštění ze služebního poměru vedeno trestní stíhání pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby a pro zločin přijetí úplatku. Do doby pravomocného skončení trestního řízení proto nebylo postaveno na jisto, zda stěžovateli vznikl nárok na výsluhový příspěvek ve smyslu § 157 zákona o služebním poměru. Správní orgán prvního stupně proto ve smyslu § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru výsluhový příspěvek stěžovateli nevyplácel.

[24] Poté, co usnesení městského soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014, kterým městský soud trestní stíhání stěžovatele zastavil, nabylo právní moci, splňoval stěžovatel ve smyslu § 157 věty první před středníkem zákona o služebním poměru podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek. Stěžovatel totiž od té chvíle nebyl na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně [§ 157 písm. c) zákona o služebním poměru]. Správní orgán prvního stupně proto stěžovateli rozhodnutím ze dne 12. 8. 2014 přiznal výsluhový příspěvek, a to zpětně od 11. 8. 2011, tj. ode dne následujícího po dni skončení služebního poměru.

[25] Tento stav však zvrátil Nejvyšší soud usnesením ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014 - 54, kterým zrušil pravomocné usnesení městského soudu o

zastavení trestního stíhání a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí. Opět tedy nastala situace, v níž do doby pravomocného skončení trestního řízení nebylo možné postavit najisto, zda stěžovatel bude nadále splňovat podmínky nároku na výsluhový příspěvek podle § 157 písm. c) zákona o služebním poměru. Jinak řečeno se stěžovatel nacházel ve shodné situaci, jako tomu bylo před vydáním usnesení městského soudu o zastavení trestního stíhání (viz odst. [22]), jelikož vůči němu pokračovalo trestní řízení, které nebylo pravomocně skočeno. Správní orgán prvního stupně proto na danou situaci opět správně vztáhl § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle nějž se výsluhový příspěvek vyplatí až po pravomocném skončení trestního řízení, jestliže bývalý příslušník nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně; proto rozhodl, že výplatu výsluhového příspěvku dnem 28. 2. 2015 zastavil.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015 nerozhodoval o tom, zda stěžovatel nadále má či nemá nárok na výsluhový příspěvek, ale pouze rozhodl o zastavení jeho výplaty. Tím hodlal výplatu výsluhového příspěvku dočasně „pozastavit“ až do pravomocného skončení trestního řízení stěžovatele. O správnosti uvedeného postupu správního orgánu prvního stupně nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti.

[27] Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s názorem stěžovatele, podle nějž lze § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru aplikovat pouze na situaci, kdy o nároku na výsluhový příspěvek bývalého příslušníka správní orgány nerozhodovaly. Taková skutečnost z § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru nevyplývá. Nejvyšší správní soud je naopak toho názoru, že § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru dopadá na veškeré situace, kdy byl bývalý příslušník propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo m) zákona o služebním poměru, je vůči němu vedeno trestní řízení a je třeba s výplatou příspěvku vyčkat konečného (pravomocného) výsledku trestního řízení. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, pokud v dané situaci rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku opřel právě o § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru. Teprve na základě zjištění, zda bývalý příslušník skutečně byl či nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, který je důvodem jeho propuštění ze služebního poměru, mohou správní orgány rozhodnout o tom, zda bývalý příslušník (nadále) splňuje podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek ve smyslu § 157 zákona o služebním poměru. O tom však správní orgány doposud nerozhodovaly.

[28] Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je výlučně rozhodnutí správního orgánu o zastavení výplaty výsluhového příspěvku. Žalovaný i městský soud při přezkumu uvedeného rozhodnutí dospěli ke správnému závěru o jeho zákonnosti (viz odůvodnění shora).

[29] Nejvyšší správní soud však stěžovateli přitakává, že žalovaný i městský soud při svých úvahách do jisté míry směšovali dvě odlišné fáze procesu rozhodování o výsluhovém příspěvku. Při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku žalovaný i městský soud argumentovali mimo jiné i tím, že stěžovatel byl nakonec městským soudem pravomocně odsouzen pro úmyslné trestné činy. Tato skutečnost by však byla relevantní teprve při posuzování trvání samotného nároku stěžovatele na výsluhový příspěvek, nikoli při přezkumu rozhodnutí o zastavení výplaty

výsluhového příspěvku, které je předmětem přezkumu v nyní souzené věci. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí, že je třeba rozlišovat mezi stěžovatelovým nárokem na výsluhový příspěvek, který trval až do doby pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin za jednání, které vedlo k jeho propuštění, a nárokem na výplatu výsluhového příspěvku. V posuzované věci sice do pravomocného odsouzení nárok stěžovatele na výsluhový příspěvek existoval [§ 157 písm. c) zákona o služebním poměru], avšak nebyly splněny podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku (§ 167 odst. 2 zákona o služebním poměru).

[30] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný i městský soud ve svých rozhodnutích zohlednili též výsledek trestního řízení (tj. pravomocné odsouzení stěžovatele) a v návaznosti na to zaujali stanovisko nejen k zákonnosti rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku, ale i k otázce trvání (existence) nároku stěžovatele na výsluhový příspěvek. To však učinili nad rámec předmětu řízení. V řízení o zastavení výplaty výsluhového příspěvku bez dalšího nemohla být tato otázka (o existenci nároku na výsluhový příspěvek) řešena a vyřešena. Skutečnost, že se žalovaný i městský soud zabývali otázkou existence nároku stěžovatele na výsluhový příspěvek nad rámec předmětu přezkumu, tedy mimo rozhodovací důvody, však není vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí či napadeného rozsudku.

[31] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, podle níž vedle sebe nemohou existovat dvě vzájemně si odporující rozhodnutí, a to rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a rozhodnutí o zastavení jeho výplaty. Rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku je totiž třeba považovat za rozhodnutí, které „dočasně“ upravilo vztahy vzniklé z rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku do doby, než bude pravomocně skončeno trestní řízení vedené proti stěžovateli a bude možné o dalším trvání samotného nároku na výsluhový příspěvek v návaznosti na výsledek trestního řízení opět rozhodnout. Nejedná se proto o dvě protichůdná rozhodnutí, jejichž vzájemný rozpor by mohl způsobit nezákonnost jednoho z nich, jak tvrdí stěžovatel.

[32] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutím o zastavení výplaty výsluhového příspěvku nebyl proces rozhodování o nároku stěžovatele u svého konce. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z protokolu o veřejném zasedání konaném před městským soudem ze dne 27. 3. 2015 (č. l. 21 - 23 správního spisu) vyplývá, že městský soud uvedeným rozsudkem uznal stěžovatele vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Jestliže trestní řízení ve věci stěžovatele bylo tímto rozsudkem pravomocně skončeno, byly splněny podmínky, aby správní orgány zahájily řízení o nároku stěžovatele na výsluhový příspěvek ve smyslu § 157 písm. c) zákona o služebním poměru s ohledem na výsledek trestního řízení. Ze správního spisu nevyplývá, že by tak správní orgány do dnešního dne učinily. Jak již bylo výše uvedeno, nyní přezkoumávané rozhodnutí má dočasný charakter, proto by se správní orgány (pokud tak dosud neučinily) měly zabývat tím, zda lze nyní s konečnou platností posoudit otázku, zda stěžovatel má nadále nárok na výsluhový příspěvek. Jestliže dospějí k závěru, že tomu tak není, je na místě o této otázce rozhodnout.

VI.

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl kasační soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalobci pak v rámci řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Jejich náhradu mu proto soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu